

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Josefa Baxy v právní věci žalobkyně J. Č., zastoupené Mgr. Vojtěchem Fořtem, advokátem se sídlem Npor. O. Bartoška 15, Domažlice, proti žalovanému **Krajskému úřadu Plzeňského kraje**, se sídlem Škroupova 18, Plzeň, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 1. 2008, č. j. DSH/13348/07, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 18. 3. 2009, č. j. 17 Ca 5/2008 - 59,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Výše označeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí ze dne 27. 9. 2007, č. j. OPP-6739/07-31730/2007/Mencl., kterým Městský úřad Domažlice uznal žalobkyni vinnou ze spáchání přestupků proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích dle § 22 odst. 1 písm. e) bod 1. a písm. i) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, a to v souvislosti s porušením § 3 odst. 3, § 4 písm. a) a § 18 odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), za což jí podle § 22 odst. 4 a § 79 odst. 1 zákona o přestupcích uložil pokutu ve výši 25 000 Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu jednoho roku a povinnost uhradit náklady řízení v částce 1000 Kč.

Žalobu, kterou žalobkyně brojila proti těmto rozhodnutím správních orgánů, krajský soud zamítl v záhlaví uvedeným rozsudkem.

Proti tomuto rozsudku podala žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) včas kasační stížnost, v níž stručně zrekapitulovala obsah napadených rozhodnutí správních orgánů, žaloby (včetně jejího doplnění) i předmětného rozsudku, a uvedla, že se závěry soudu se nemůže smířit, neboť její námitky, obsažené v podstatě ve všech jejích písemnostech doručených jak soudu, tak správním orgánům, byly důvodné. Navrhla, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Protože kasační stížnost žalobkyně neobsahovala všechny náležitosti, kasační soud ji usnesením ze dne 27. 7. 2009 (č. l. 108) vyzval, aby ve lhůtě jednoho měsíce od doručení tohoto usnesení doplnila kasační stížnost o konkrétní důvody podřaditelné pod § 103 odst. 1 s. ř. s., pro něž rozsudek krajského soudu napadá. Současně ji poučil o následcích nevyhovění této výzvě. Žalobkyni bylo usnesení řádně (§ 42 odst. 2 s. ř. s.) doručeno dne 6. 8. 2009. Ve stanovené lhůtě však žalobkyně vady podání neodstranila, ani nepožádala o prodloužení této lhůty.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval splněním podmínek řízení a shledal, že takovou kasační stížnost nelze věcně projednat a bylo třeba ji odmítnout.

Kasační stížnost je mimořádným opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví, jímž se účastník řízení, z něhož toto rozhodnutí vzešlo, nebo osoba zúčastněná na řízení domáhá zrušení soudního rozhodnutí.

Náležitosti kasační stížnosti jsou stanoveny v § 106 odst. 1 s. ř. s., pokud je podání nemá, musí být podle odstavce 3 téhož ustanovení doplněny ve lhůtě jednoho měsíce od doručení usnesení vyzývajícího k odstranění vad. Předmětná kasační stížnost neobsahovala dostatečně určitá tvrzení, z jakých důvodů stěžovatelka rozsudek napadá, přičemž kasační stížnost lze podat jen z důvodů výslovně uvedených v § 103 s. ř. s. Důvody uvedenými v kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud vázán (§ 109 odst. 3 s. ř. s.). Kasační stížnost tedy vždy musí obsahovat konkrétní, tj. ve vztahu ke stěžovateli a k projednávané věci individualizovaná, tvrzení nezákonnosti napadeného rozhodnutí, a to po skutkové i právní stránce. Požadavek na uplatnění některého z důvodů taxativně vypočtených v § 103 odst. 1 s. ř. s. je přitom třeba vykládat v souladu se zásadou, že procesní právní úkon účastníka řízení (zde: kasační stížnost) se posuzuje podle jeho obsahu. Ze znění kasační stížnosti však musí být seznatelné důvody, které odpovídají zákonným kasačním důvodům. Na jedné straně tedy sice postačí, že ze znění kasační stížnosti jsou seznatelné důvody, které zákonným kasačním důvodům odpovídají, a není rozhodující, že sám stěžovatel tyto důvody jednotlivým ustanovením nepodřadil (srov. č. 161/2004 Sb. NSS). Na straně druhé ale není dostačující, jestliže stěžovatel v kasační stížnosti pouze uvede některé z písmen § 103 odst. 1 s. ř. s., ale nekonkretizuje vady v řízení či vady v právním úsudku, jichž se soud podle stěžovatele dopustil.

V daném případě stěžovatelka jako důvody pro podání kasační stížnosti pouze označila § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. a po zcela obecném shrnutí obsahu dotčených rozhodnutí správních orgánů, žaloby a napadeného rozsudku, konstatovala, že její již v dřívějších podáních uplatněné (nyní však nijak neidentifikované) námitky byly důvodné. Taková tvrzení bez uvedení konkrétních skutečností, jaké vady v úsudku či v řízení se měl soud dopustit, resp. jakých vad řízení se dopustil žalovaný, jsou však stižena nemožností jejich přezkoumání kasačním soudem. Jde o námitky jen formální, bez věcného obsahu. Obecně namítané vady nemůže ani Nejvyšší správní soud namísto stěžovatelky sám aktivně vyhledávat, protože vymezení rozsahu kasační stížnosti a specifikace jejích důvodů leží na stěžovateli v důsledku dispoziční zásady, která ovládá řízení o kasační stížnosti.

Podání stěžovatelky tedy zákonné náležitosti neobsahovalo, kasační soud ji proto vyzval k odstranění vad a stanovil k tomu lhůtu odpovídající zákonu. Neodstranění vad podání (chybějící kasační důvody) brání věcnému vyřízení kasační stížnosti a v řízení nelze pro tento nedostatek pokračovat.

Z těchto důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl podle § 37 odst. 5 za použití § 120 s. ř. s.

Nad rámec uvedeného je nutno zdůraznit, že řízení o kasační stížnosti je řízením o mimořádném opravném prostředku, sloužícím k přezkoumání rozhodnutí krajského soudu Nejvyšším správním soudem z hlediska tvrzených právních vad (viz především § 103 odst. 1 s. ř. s.). Jedním z důvodů zákonného zakotvení požadavku kvalifikovaného právního zastoupení v tomto řízení (§ 105 odst. 2 s. ř. s.), je pak právě skutečnost, aby v něm stěžovatel neutrpěl újmu pro nedostatek právního vzdělání (viz č. 533/2005 Sb. NSS). Od advokáta stěžovatele, jakožto právně erudovaného profesionála poskytujícího právní služby za úplatu v rámci nezávislého povolání, by tedy bylo lze očekávat orientaci v právních předpisech, a to zejména v těch částech procesních předpisů zabývajících se náležitostmi návrhu, a tedy podání jednoznačně formulované kasační stížnosti, či alespoň její řádné doplnění na výzvu soudu.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něž nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

O vrácení zaplaceného soudního poplatku za kasační stížnost je příslušný rozhodnout Krajský soud v Plzni, jehož příslušnost v této věci je dána ustanovením § 3 odst. 4 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, podle něhož ve věcech poplatků za řízení o kasační stížnosti rozhoduje krajský soud.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. září 2009

JUDr. Lenka
Kaniová
předsedkyně senátu